

[Knud Kristensen.]

Grund, at vi ikke paa noget Tidspunkt har villet indlade os i en Forhandling paa det Grundlag. Vi ved godt, hvad Hensigten er.

Pürschel: Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, de skal blive ganske korte. Det ærede Medlem har jo givet Tinget en Prøve paa den i og for sig meget anerkendelsesværdige Tungefærdighed, han er i Besiddelse af — jeg mener anerkendelsesværdig kvantitativt. Han har tumlet med Begreber om at putte Blaar i Øjnene, at der var paakaldt Ærlighed, men den kom ikke, Sandheden om Forsvarsordningen og al den Slags Ting. Jeg vil blot sige til det ærede Medlem med Hensyn til dette Spørgsmaal, at naar man tænker paa det radikale Partis Agitation før Krigen, dets Holdning under Krigen og dets Venden tilbage til Fortiden efter Krigen, saa tror jeg ikke, jeg med nogen som helst Nytte kan indlade mig paa en Diskussion med det ærede Medlem om disse Spørgsmaal, thi jeg betragter Partiet som værende fra Naturens Haand berøvet Evnen til at sige Sandheden paa dette Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen henvendte nogle Bemærkninger til mig om Programmet og sagde, at det var efter hans Erfaring udmærket, hvis man kunde naa blot i nogen Maade at faa gennemført sit Program. Derom er vi ganske enige, men det vedrører slet ikke det foreliggende Spørgsmaal. Thi her foreligger der ikke et Partiprogram, men et Program i en Lov, og det er noget ganske andet. Overfor dette kan man ikke stille sig paa det Standpunkt, at man siger, at det skal vi i nogen Maade have gennemført, nej, saa maa man stille sig paa det Standpunkt, at Loven skal gennemføres. Noget ganske andet gælder Partiprogrammer, men det var der heller ingen, der havde talt om, saa jeg forstod oprigtig talt ikke, at det ærede Medlem følte Trang til netop at fremhæve Forskellen mellem dem, der kun ønskede at holde Tale, og dem, der ønskede at gøre noget andet.

Det er naturligvis rigtigt, at der i Forsvarsspørgsmaalet indgaar ogsaa et økonomisk Moment, det har jeg Gang paa Gang fremhævet. Ordningen beror netop paa en Afvejen af det økonomisk overkommelige overfor det militært ønskelige, men denne Afvejen sker i det store og hele ved Organisationslovenes Udformning og Vedtagelse. Derefter foreligger den Opgave at føre dem ud i Livet, og der er det Spillerum, der kan indrømmes Hensynet til det økonomiske, ganske anderledes begrænset. Jeg kan ikke

erkende, at den Grænse ikke er overskredet ved Administrationen af Flaaden, idet man jo har nedsat Uddannelsestiden her til et Lavmaal, som efter min Mening ikke er forsvarligt. Naar man er nede paa dette, at Eskadren er samlet praktisk talt i 14 Dage, og det er den, under hvis Øvelser hele den Uddannelse finder Sted, som er af den allerstørste Betydning, saa er man saa langt nede, at det er ikke forsvarligt. Dette har vi sagt til Ministeren, og naar Ministeren desuagtet ikke tager Hensyn dertil, saa paa-tager Ministeren sig et Ansvar, som vi ikke ønsker at dele. Det bliver Ministerens Sag at bære dette overfor Historiens Dom, og jeg vil blot haabe, at Ministeren ikke maa blive stillet overfor denne Dom.

Man har talt om, at Finansloven er en Lov. Ja, Finansloven er en Lov, men jo en Lov af en ganske særlig Beskaffenhed, og jeg tror ikke, man fra nogen Side er vel tjent med at forsøge at komme ind paa en Lovgivning af almindelig Art paa Finanslovens Omraade, thi derigennem vil jo Partierne kunne tvinge andre Partier til at stemme for Foranstaltninger, som de er i meget høj Grad imod, og derfor tror jeg, man skal være meget varsom med at betræde denne Vej.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen betegnede mig med Navnet Høvding. Jeg frabeder mig saadanne egentlig injurierende Betegnelser, og jeg er ikke langt fra at betragte Ordet Høvding som havende en let injurierende Karakter efter den Maade, hvorpaa det har været anvendt i den politiske Debat her i Landet.

Det ærede Medlem forsøgte at hævde, at jeg havde citeret ham urigtigt. Det tror jeg nu ikke, man skal komme nærmere ind paa, jeg tror, jeg husker rigtigt. Men ogsaa i den Form, hvori det ærede Medlem erkender at have brugt Udtalelsen, er den mig tilstrækkelig. Det ærede Medlem erkender at have sagt — og det er altsaa hans Mening —, at hvis der opstod Krig omkring os, saa vilde det ærede Medlem, hvis han var Forsvarsminister, være nødt til at bruge det Værn, vi har, til at søge at hindre Neutralitetskrænkelser. Denne Udtalelse er mig fuldstændig tilstrækkelig; jeg behøver ikke mere til mit Formaal. Thi ogsaa ud fra denne Udtalelse maa det ærede Medlem som ansvarlig Politiker absolut virke hen til, at det Værn, han er nødt til at bruge i paakommende Tilfælde, ogsaa er holdt i en forsvarlig Stand.

Til den højtærede Forsvarsminister skal jeg bemærke, at jeg haaber, Ministeren af den Debat, der er ført her i Dag, vil drage